

Borgmesterens Udtalelse faldt, men efterhaanden som Valgbestyrelsen kom, blev der Trængsel, for saa strømmede Folk derop, og det er interessant at se — som ogsaa fremhæbet — at saa snart man kan komme til de Forklaringer, som Valgbestyrelsens Medlemmer, Stemmelisteførerne, have afgivet om, hvad der passerede, medens de vare paa Tribunen, saa forklarer en stor Del af dem, ja vistnok alle, at der var, da de kom derop, stærkt Trængsel, og da de hørte Borgmesterens Udtalelser, var der stærkt Trængsel, alt sammen netop Vidnesbyrd om, at de Udtalelser, vi hørte, have ikke været den første Udtalelse, som kom fra Borgmesteren, men har været en af de senere. Det er jo givet, at der ikke derefter igen blev sat nogen Tidsfrist. Saa snart Borgmesteren nemlig er kommen op paa Tribunen — han ved jo, hvad han skal gøre ifølge Valglovens § 42 — er han styret lige hen til Rækværket og har fhyret sin Tale af. Da det er sket, har han saa vendt sig om for at saa sat paa Valgbestyrelsens Medlemmer — ikke fordi han havde, ikke heller skulde have nogen som helst Forestilling om, at han ikke maatte sige sin Tale af, før han havde dem til Bistodere, men fordi han skulde bruge dem, naar der kom Bælgere op paa Tribunen for at stemme; for at hver Bistofører kunde saa sit Sagn, maatte han jo forvisse sig om, at de vare til Stede, og derfor er det, han har set sig om efter dem. Saa er Valgbestyrelsen kommen op, og saa er derefter Borgmesteren staaet frem en 2, 3 Gange og har sagt: Er der nu flere, som vil stemme, saa maa de komme nu. Ved disse Lejligheder har han imidlertid naturligvis ikke sat nogen Tidsfrist, det følger jo af sig selv; vilde han nemlig gøre det, var han jo aldrig bleven færdig. Som fornuftig Mand har han naturligvis godt forstaaet, at Fristen var beghndt at løse fra det Djeblig, han første Gang omtalte den, og skulde han gentagne Gange have talt om nogen Tidsfrist, maatte han jo have sagt: Nu er der et Kvarter tilbage, eller: Nu er der 5 Minutter tilbage o. s. v. Der er jo for øvrigt et Vidne, som har forklaret, at han sidst sagde: Vi slutte om nogle Minutter. Saaledes som Sagen foreligger, er der altsaa en meget lang Række af Vidner, der alle forklare, at paa dette bestemte Tidspunkt, da Afstemningen for Kommunerne var sluttet — for andre Vidners Vedkommende er det umiddelbart før Afstemningen paa Tribunen begyndte — er Borgmester Thiele traadt frem og har bekendtgjort denne Tidsfrist. Selv om man skyder enkelte Vidner ud, selv om man kan indvende adskilligt imod

enkelte Vidner, saa bliver der dog alligevel nok tilbage til, at der er langt over, hvad en almindelig Bevisbyrde kan kræve for at konstatere, at denne Tidsfrist er bleven givet paa dette Tidspunkt. Mindretallet har jo imidlertid forløgt, ikke blot at kritisere de Vidneforklaringer, Flertallet har paaberaabt sig, men ogsaa at opstille et selvstændigt Bevis for, at Tidsfristen ikke kunde være givet. Der har det ærede Mindretal da først paaberaabt sig Borgmester Thieles egen Erklæring. Om den vil jeg imidlertid sige, at der kan jo ikke lægges den mindste Vægt paa den, da Hr. Thiele jo er Part i Sagen; det er jo nemlig Hr. Thieles Embedsvirksomhed, der her skal paadømmes, og har han gjort en Fejl, saa har han dermed paadraget sig Ansvar; han kunde mulig komme under Tiltale derfor, det ved jeg ikke, men i alt Fald er det hans Embedsførelse, det her drejer sig om, og det maa derfor ogsaa være ham magtpaaliggende i Forhørene at fremstille Sagen som tilgaaet paa en saa lovsmæssig og heldig Maade som muligt. Efter almindelige Regler om Vidnebevis, maa han anses for at være ganske inhabil som Vidne. Men saa siger det ærede Mindretal, at de øvrige 9 Medlemmer af Valgbestyrelsen samlet have afgivet en Erklæring for Ketten gaende ud paa: „at der ikke af Valgbestyrelsen blev fastsat nogen Tidsfrist for Varigheden af Afstemningen paa Tribunen, at Formanden gentagne udtalte til Forsamlingen, at de, der ikke havde stemt, nu skulde møde og stemme, uden at de (Valgbestyrelsens Medlemmer) hørte nogen Tidsfrist blive nævnt af ham, og at de ere sikre paa, at de nødvendig maatte være blevne opmærksomme paa, om en saadan Frist var bleven sat, da i hvert Fald de fleste af dem vidste, at en saadan ikke maatte sættes.“ Naar vi saa se de Forklaringer efter i det enkelte, som Valgbestyrelsens Medlemmer have afgivet — at der ikke var sat nogen Frist af Valgbestyrelsen som saadan, det er sikkert nok, men det har jo heller ikke nogen som helst Betydning — saa vil det ses, at disse i Virkeligheden, saa snart man kommer ind paa selve Sagen, ere i høj Grad vage og ubestemte. Det viser sig, at et af Vidnerne, Proprietær Poul Langballe, siger, at han ikke kan mindes, at der er givet nogen Tidsfrist — men tilføjer, at han kan ikke benægte, at Borgmesteren kan have talt til Forsamlingen, før Komparanten kom til Stede, men han tror det ikke. Det tolvte Vidne, Sogneraadsformand Rasmus Peter Rasmussen af Skaarup Storgaard siger, at han flere Gange hørte, at Borgmesteren talte til Forsamlingen, uden at han